

Ο Ερχόμενος της Εκκλησίας και ο ερχόμενος της «Νέας Εποχής»

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πρόσφατα στην καθημερινή εφημερίδα των Αθηνών «Ελεύθερη Ώρα», δημοσιεύτηκε άρθρο με τίτλο: «Ο Ερχόμενος. Η δοξασία των Μεσολαβητών, Μεσσιών, Χριστών ή Αβατάρ». Επειδή το δημοσίευμα αυτό προκάλεσε ίσως σύγχυση στους αναγνώστες της εφημερίδος, διότι περιείχε άκρως αντιχριστιανικές δοξασίες, θεωρήσαμε σκόπιμο να δώσουμε ορισμένες απαντήσεις, να επισημάνουμε τις κακοδοξίες των συντακτών και να προβάλλουμε την Ορθόδοξη διδασκαλία περί του Ερχομένου Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Κατ' αρχήν παραξενευτήκαμε από το δημοσίευμα αυτό, διότι η εν λόγω εφημερίδα, κατά κανόνα, έχει ορθόδοξο χριστιανικό προσανατολισμό και φρονούμε, ότι η μεγαλύτερη μερίδα των αναγνωστών της είναι Ορθόδοξοι Χριστιανοί. Το περιεχόμενο του δημοσιεύματος είναι ουσιαστικά μια ανασκόπηση της περί Μεσσίου, (ή ορθότερα Μεσσιών, Μεσολαβητών, Χριστών, Αβατάρ σε πληθυντικό, διότι κατά την θεοσοφική αποκρυφιστική διδασκαλία δεν πρόκειται για έναν, αλλά για πολλούς Μεσσίες κ.λ.π.), εσχατολογικής διδασκαλίας των οπαδών της Θεοσοφίας και της «Νέας Εποχής». Βεβαίως οι συντάκτες του φρόντισαν να αναφέρουν, ότι αποστασιοποιούνται από το δημοσίευμα και ότι «τα συμπεράσματα για το κατά πόσον είναι εύλογη και επίκαιρη (η δοξασία)» επαφίενται στους αναγνώστες τους, χωρίς να παρατίθεται η ορθόδοξη διδασκαλία, ή έστω να

γίνεται σύντομη αναφορά, ότι τα γραφόμενα είναι τελείως αντίθετα με την Ορθόδοξη χριστιανική εσχατολογία.

Η Αλίκη Μπέϋλη, της οποίας απηχούνται κυρίως οι δοξασίες στο άρθρο, χαρακτηρίζεται από τους συντάκτες ως «χριστιανή θεόσοφος». Ωστόσο, όπως παρατηρεί σύγχρονος βαθύς μελετητής της θεοσοφικών δοξασιών, η Θεοσοφία «δεν είναι απλώς ένα συνοθύλευμα γνωστικισμού, πνευματισμού, μεντιουμισμού, ινδουϊσμού και βουδισμού, αλλά είναι η κεντρική συνειδητή προσπάθεια εκθεμελιώσεως του χριστιανισμού από τον κόσμο α) με απίστευτο μίσος κατά του Χριστού, της Παναγίας, της Αγίας Τριάδος και κάθε ιερού και οσίου και β) με φανερή και δεδηλωμένη πίστη στην αξία και στις πρακτικές της σατανολατείας». Ειδικότερα δε, σχετικά με το πρόσωπο του Χριστού, κατά την Θεοσοφία ο Χριστός «είναι μόνο μία από τις πολλές πνευματικές οντότητες, πήρε το σώμα του Ιησού, σταυρώθηκε και δεν αναστήθηκε το σώμα του, αλλά αναστήθηκε συμβολικά και αλληγορικά στον ουρανό».

Κατά συνέπεια ο χαρακτηρισμός της ως «χριστιανή» είναι παραπλανητικός για τους αναγνώστες του άρθρου. Δεν ανέφεραν επίσης το γεγονός ότι η Αλίκη Μπέϋλη είναι από τους πρωτεργάτες της δημιουργίας του συγχρόνου αποκρυφιστικού πλέγματος της «Νέας Εποχής», διάδοχος της Έλενας Πέτροβνας Μπλαβάτσκυ και αρχηγός της Θεοσοφικής Εταιρίας του Λονδίνου. Διαφωτιστικός επ' αυτού είναι ο Γραμματέας της Συνοδικής Επιτροπής επί των Αιρέσεων της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, πρωτοπρ. π. Κυριακός Τσουρός, ο οποίος σε σχετικό άρθρο του τόνισε τα εξής: «Η 'Νέα Εποχή του Υδροχόου' είναι γέννημα και θρέμμα της Θεοσοφικής Σχολής της αποκρυφίστριας Έλενας Πέτροβνας Μπλαβάτσκυ. Τον όρο αυτό με την σημερινή του έννοια χρησιμοποιεί και η 'σχισματική' θεοσοφίστρια-αποκρυφίστρια Αλίκη Μπέϋλη (Beiley), ήδη από το 1920. Τα 'μηνύματα', που όπως υποστηρίζει, ελάμβανε η Μπέϋλη δήθεν από ένα Δάσκαλο, ονομαζόμενο 'ο Θιβετιανός' (μαθητής κατά την θεοσοφική διδασκαλία του Dywal Khul), τα κατέγραψε σε μια σειρά βιβλίων της, μεταξύ των οποίων είναι και το βιβλίο με τον τίτλο 'Η επανεμφάνις του Χριστού'. Στα 'μηνύματα' αυτά συμπεριλαμβάνεται και η εντολή για την ανάγκη εγκαθίδρυσης μιας 'Νέας Παγκοσμίας Θρησκείας, που να συνάδει και να εναρμονίζεται με τις δοξασίες και τα 'πιστεύματα' της 'Νέας Εποχής του Υδροχόου'. Αυτή η 'Νέα Παγκόσμια Θρησκεία' θα συνοδεύει την 'επανεμφάνιση του Χριστού της Νέας Εποχής' και κατά συνέπεια θα ασκείται από τους 'πιστούς' του, αντικαθιστώντας κάθε άλλη θρησκεία και λατρεία που ασκείται σήμερα». Στο παρά πάνω βιβλίο της εκφράζει ακόμη την αντίληψη ότι «Η Εκκλησία πρέπει ...να διαβρωθεί, να ειπωθεί στους κληρικούς, τι πρέπει να πιστεύει η Εκκλησία και οι άνθρωποι να εθισθούν στην αντίχριστη και αντίθετη πίστη, ότι 'μέσα τους είναι ο Χριστός' (ιδέα της

αυτοσωτηρίας και αυτολυτρώσεως) και ότι οι εορτές του χριστιανικού εορτολογίου έχουν δήθεν αστρολογική προέλευση...» .

Διαβάζοντας το άρθρο της εφημερίδος διαπιστώνουμε αβίαστα την προσπάθεια της Θεοσοφίας να αρνηθεί την μοναδικότητα του Χριστού, να Τον απογυμνώσει από την Θεανθρώπινη φύση Του και να Τον εξομοιώσει με τους «μύστες» των διαφόρων θρησκευμάτων: «Μέσα στους αιώνες, μεγάλοι και θείοι Αντιπρόσωποι του Θεού, ενσωματώνουν το θείο σκοπό και επηρεάζουν ολόκληρο τον κόσμο με έναν τέτοιο τρόπο, ώστε τα ονόματά τους και η επιρροή τους να είναι γνωστά και να είναι αισθητά χιλιάδες χρόνια αφότου δεν περπατούν πλέον μεταξύ των ανθρωπίνων όντων. Γνωστοί Μύστες, όπως ο Κρίσνα, ο Βούδας, ο Χριστός, ξανά και ξανά, αυτοί ήρθαν και άφησαν έναν αλλαγμένο κόσμο και κάποια θρησκεία πίσω τους... Ένας τέτοιος Αβατάρ ήταν ο Χριστός... ο Βούδας στην Ανατολή και ο Χριστός στη Δύση». Στη συνέχεια όχι μόνο εξισώνει το Χριστό με τους άλλους «μύστες», αλλά αρνείται κατηγορηματικά τη θεότητα Του: «Αυτοί είναι ανθρώπινα-θεία Αβατάρ, αντιπροσωπεύουν αυτό που η ανθρωπότητα μπορεί εύκολα να καταλάβει... είναι ομοειδούς φύσης με μας...»!

Ο Χριστός, για την Θεοσοφία και βέβαια για την Α. Μπέϋλη, δεν είναι ο Υιός του Θεού, ο προαιώνιος Λόγος, ο Οποίος έγινε άνθρωπος, για να καταστεί ο μοναδικός λυτρωτής του κόσμου, αλλά ένας από τους πολλούς «Αβατάρ» ή «Χριστούς», οι οποίοι έρχονται κατά καιρούς στον κόσμο με διαφορετικά ονόματα, ως «ευεργέτες» της ανθρωπότητας. Ο τελικός «Ερχόμενος» της Θεοσοφίας και της «Νέας Εποχής» «θα είναι ο νέος Αβατάρ, που έρχεται για να εγκαθιδρύσει 'τη νέα παγκόσμια θρησκεία', στην οποία θα συγχωνευθούν όλες οι θρησκείες» , δηλαδή ο Αντίχριστος

Για τη διδασκαλία της Εκκλησίας μας ο «Ερχόμενος» της θεοσοφίστριας Α. Μπέϋλη, όπως και της «Νέας Εποχής», δεν είναι ο δοξασμένος Κύριός μας Ιησούς Χριστός, αλλά «ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας, ο αντικείμενος και υπεрайρόμενος επί πάντα λεγόμενον Θεόν ή σέβασμα, ώστε αυτόν εις τον ναόν του Θεού καθίσαι, αποδεικνύοντα εαυτόν ότι εστί Θεός» (Β΄Θεσ.2,3-4), «...ο αρνούμενος τον Πατέρα και τον Υιόν» (Α΄ Ιωάν.2,22). Εμείς ως ορθόδοξοι πιστοί δεν περιμένουμε κανέναν «Αβατάρ», έστω και αν χαρακτηρίζεται ως «Χριστός», διότι ο δικός μας Ερχόμενος ο απεσταλμένος του Θεού ήδη ήρθε, «σάρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν» (Ιωάν.1,14). Ήλθε «ζητήσαι και σώσαι το απολωλός» (Λουκ.19,10), «ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση, ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν» (Γαλ.3,13). Είναι δε μοναδικός και ανεπανάληπτος σωτήρας όλης της ανθρωπότητας, διότι «ουκ έστι εν άλλω ουδενί η σωτηρία, ουδέ γαρ όνομα εστί έντερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις εν ώ δει σωθήναι ημάς»

(Πραξ.4,12). Αυτός ήταν ο πρώτος Του ερχομός, κατά την πρώτη Του Παρουσία, για να επιτελέσει το έργο της σωτηρίας του κόσμου. Σύμφωνα με το αλάνθαστο λόγο Του, θα έλθει και πάλι, όχι ταπεινός και διωγμένος από τις δυνάμεις του κόσμου «υπήκοος μέχρι θανάτου» (Φιλιπ.2,8), αλλά «εν τη δόξη αυτού και πάντες οι άγιοι μετ' αυτού» (Ματθ.25,31), «κρίναι ζώντας και νεκρούς» (Σύμβολο της Πίστεως). Δεν θα έλθει ως ένας παγκόσμιος κυβερνήτης, για να βοηθήσει την ανθρωπότητα, όπως ισχυρίζονται οι θεοσοφιστές και οι νεοεποχίτες, αλλά ως τελικός Κριτής του κόσμου. Μάλιστα η Μεγάλη Κρίση Του θα σημάνει και το τέλος του κοσμικού σχήματος, όπως τον γνωρίζουμε, με την αναδημιουργία και της υλικής κτίσεως.

Εκ του Γραφείου Αιρέσεων και Παραθρησκειών.

Ο υπεύθυνος
Αρχ. Παύλος Δημητρακόπουλος.

Ο Γραμματέας
κ. Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος.

Πηγή: impantokratoros.gr